

діючого права. Останнє стимулює також увагу до застосування конституційних положень як норм прямої дії, тощо.

Список бібліографічних посилань

1. Проміжний висновок Європейської комісії «За демократію через право» (Венеціанської комісії) щодо запропонованих змін до конституції України в частині правосуддя: від 24 лип. 2015 р. № 803/2015, CDL-PI(2015)016. URL: [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/6b6c1e2e6ad3e2fcc225745c0034f4cc/229b826c8ac787dec2257d87004987c3/\\$FILE/%D0%9F%D1%80%D0%BE%D0%BC%D1%96%D0%B6%D0%BD%D0%B8%D0%B9%20%D0%B2%D0%B8%D1%81%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D0%BA%20%20%D0%92%D0%9A%20CDL-PI\(2015\)016.doc](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/6b6c1e2e6ad3e2fcc225745c0034f4cc/229b826c8ac787dec2257d87004987c3/$FILE/%D0%9F%D1%80%D0%BE%D0%BC%D1%96%D0%B6%D0%BD%D0%B8%D0%B9%20%D0%B2%D0%B8%D1%81%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D0%BA%20%20%D0%92%D0%9A%20CDL-PI(2015)016.doc) (дата звернення: 19.04.2017).

2. Висновок Європейської комісії «За демократію через право» (Венеціанської комісії) щодо проекту закону про внесення змін до Конституції України щодо недоторканності народних депутатів України та суддів: від 19 черв. 2015 р. CDL-AD(2015)013. URL: [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/6b6c1e2e6ad3e2fcc225745c0034f4cc/229b826c8ac787dec2257d87004987c3/\\$FILE/%D0%92%D0%B8%D1%81%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D0%BA%20%D0%92%D0%9A_CD-AD\(2015\)013.doc](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/6b6c1e2e6ad3e2fcc225745c0034f4cc/229b826c8ac787dec2257d87004987c3/$FILE/%D0%92%D0%B8%D1%81%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D0%BA%20%D0%92%D0%9A_CD-AD(2015)013.doc) (дата звернення: 19.04.2017).

3. Дацюк С. Нова Конституція – децентралізація // Українська правда. Блоги: сайт. – 17.03.2015. URL: <http://blogs.pravda.com.ua/authors/datsuk/55080ff3a9f1f/> (дата звернення: 19.04.2017).

Одержано 20.04.2017

НАУКОВИЙ ГУРТОК КАФЕДРИ ЗАГАЛЬНОПРАВОВИХ ДИСЦИПЛІН ФАКУЛЬТЕТУ № 6

УДК 342.7

Євген Олександрович Котляр,

студент 2 курсу факультету № 6 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Гришко Л. М.

СУТНІСТЬ ПРАВА ОСОБИ НА ЗАХИСТ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ

Проблематика захисту персональних даних особи у зв'язку з новими викликами та загрозами набуває все більшої актуальності. Розвиток сучасних інформаційних технологій надає широкі можливості збору, накопичення, обробки та поширення інформації по особу. Задля побудови демократичної, соціальної, правової держави, найвищою цінністю в якій визнаються людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека необхідно забезпечити на відповідному рівні право на захист персональних даних.

Питанням прав особи у сфері захисту персональних даних присвячено праці В. М. Брижка, В. Д. Гавловського, А. І. Марущак, В. О. Серьогіна, Ю. М. Тодики, Р. Ф. Черниша та ін.

Метою нашого дослідження є з'ясування сутності права на захист персональних даних особи. Особливу увагу, на нашу думку варто звернути на, те, що право на захист персональних даних, як особисте право особи не збігається з поняттям права на захист інформації. Під захистом інформації розуміють зазвичай сукупність правових, адміністративних, організаційних, технічних та інших заходів, що забезпечують збереження, цілісність інформації та належний порядок доступу до неї. Основна мета захисту – збереженість інформації. У свою чергу, метою захисту персональних даних є не тільки збереження даних про особу в таємниці, а й забезпечення приватності особи.

Крім того, Закон України «Про захист персональних даних» спрямований саме на захист основоположних прав і свобод людини і громадянина, зокрема права на невтручання в особисте життя, у зв'язку з обробкою персональних даних. У відповідності до цього закону, персональні дані це відомості або сукупність відомостей про фізичну особу, яку ідентифіковано або може бути конкретно ідентифіковано (ст. 2).

Ідентифікованою особою вважається, якщо її можна безпомилково виділити серед інших. При цьому така ідентифікація має бути ймовірною. У більшості випадків для того, щоб вважати особу ідентифікованою, необхідні її ім'я, прізвище, по батькові та реквізити документа, що посвідчує особу, ідентифікаційний номер фізичної особи. Однак, за певних умов наявність меншої кількості певного об'єму інформації є достатніми для того, щоб ідентифікувати особу.

При цьому, захисту потребують не стільки дані, як права особи щодо цих даних, які нерозривно пов'язані з її особою. Більш того, право на недоторканність особистого життя особи не можливо гарантувати без належного захисту персональних даних.

М. Г. Александров у змісті кожного права бачив єдність трьох можливостей: вид і міру можливої поведінки самої особи, можливість вимагати відповідної поведінки від інших осіб та вдаватися, при необхідності до сприяння не тільки громадськості, а й державного апарату. Таке бачення можна, на нашу думку, застосувати і до права на захист персональних даних. Суб'єкт даних наділяється мірами можливої поведінки щодо захисту своїх персональних даних (знати про джерела збирання його персональних даних та їх місцезнаходження, самозахист та ін.), а також правом вимагати належної поведінки інших осіб щодо своїх персональних даних (наприклад, заперечувати проти обробки персональних даних), а при необхідності, правом захисту з боку держави (звертатися із скаргами на обробку своїх персональних даних до Уповноваженого або до суду).

Отже, право на захист персональних даних, як особисте право особи не збігається з поняттям права на захист інформації. В умовах активного розвитку інформаційних технологій, необхідно сформулювати належний механізм захисту персональних даних особи.

Одержано 20.04.2017

